

Èxtasi, felicitat

“Els membres d'aquesta infeliç espècie humana han buscat la felicitat per molts diversos mitjans: suc de plantes, pólvores, ritme de tam tam, res de rosaris, desfilades militars, alcohol, esglésies o luxúria. Tots aquests procediments, i molts d'altres, per separat o combinats diversament, poden ser d'una eficàcia certa i observable. Només tenen el problema que són cars, escassos i costosos.”

L'any 1914 la companyia farmacèutica Merck va presentar al registre de patents de l'imperi Alemany un nou compost químic anomenat metilenedioximetamfetamina, si no m'he equivocat en la transcripció, MDMA per simplificar, i no sabien que estaven patentant la fórmula de la felicitat. Els químics de la Merck no entenien quina aplicació podria tindre el producte, sembla que no el va tastar ningú per comprovar-ne els efectes, i cap al 1953 uns laboratoris secrets de l'exèrcit dels Estats Units, assajant drogues com a possibles armes tòxiques, van trobar que el tal MDMA no era massa perillós però era ben interessant. Rick Doblin, fundador de l'Associació Multidisciplinària d'Estudis Psicodèlics, el va tastar o provar a primers dels anys vuitanta, i se'n va enamorar decididament, per la seua capacitat d'ajudar la gent a “trobar el sentit propi i el del món”. Com que, segons el diccionari del IEC “psicodèlic” vol dir un objecte, fenomen, etc, que, provocat per certes drogues, “comporta una particular exaltació de la consciència”, i com que també es diu de certes drogues que “provoquen un estat de particular exaltació”, podem concloure que si algú entra en aquesta exaltació singular, no exaltació inconscient sinó conscient, i en aquest estat troba el sentit seu i el del món, vol dir que ha tocat amb les mans i la boca el paradís. Això abans només els passava als poetes, segons conta Plató, quan entraven en estat d'enthousiasmós, és a dir de possessió divina: i com els coribants dansen posseïts per les divinitats, així els poetes s'exalten en beure la llet i la mel del jardí amagat de les muses. També els passa una cosa equivalent als místics, que toquen la beatitud en foma d'èxtasi —*estar fora* d'un mateix, levitar, tot això—, com explica santa Teresa de Jesús i com és fàcil de veure en el ball dels dervitxos. L'èxtasi, ara, és una pastilleta.

Ja sé que els membres d'aquesta infeliç espècie humana han buscat la felicitat per molts diversos mitjans: suc de plantes, pólvores, ritme de tam tam, res de rosaris, desfilades militars, alcohol, esglésies o luxúria. Tots aquestes procediments, i molts d'altres, per separat o com-

binats diversament, poden ser d'una eficàcia certa i observable. Només tenen el problema que són cars, escassos i costosos —costen de practicar, de pagar o d'aprendre—, i que sovint, com en el cas d'algunes pólvores i dels plaers militars, poden tindre efectes secundaris incerts o perillosos. Però, com que la humanitat progressa, ara mateix la felicitat ja costa només deu dòlars per ració, i a les platges de l'Adriàtic la píndola d'èxtasi més popular té forma de moneda d'euro, per completar la gràcia. La divisió interior, la soledat i altres mals de l'esperit, troben remei barat: diu que la pastilleta arregla l'esquizofrènia que tots portem a dins, i a més a més facilita el contacte amb els familiars morts. No es pot demanar més. O sí: els usuaris alemanys han trobat que, entre altres mèrits, beneficia moltíssim el *Zusammengehorigkeitsgefühl*, que vol dir el sentiment de pertinença a un grup, o el gust d'estar junts.

Ja sabem que és només cosa de neurotransmissors, d'abundància de serotonina, d'efectes de la química: pareix que d'això estem fets. En un film musical de fa molts anys, l'espia russa no volia cedir als requeriments romàntics del protagonista americà, i cantava que l'amor “*is a chemical reaction, that's all*”. Però finalment reconeixia el seu error, com és ben natural: era comunista i atea, però humana. No sé si més o menys humana que una consumidora d'èxtasi en pastilla que afirma que ella sempre havia estat una dona insegura i apartada dels altres, estranya, i que va prendre la pindoleta i: “Em vaig adonar, mire vostè, que estem tots ací, estem tots treballant, no som tan diferents, i vaig poder acostar-me a la gent. Tot era més positiu... No hi ha cap sentiment de llibertat com aquest. Et trobes a gust amb tu mateix i et trobes bé amb el món.” Què és el cel sinó música i dansa, beatitud, llibertat, amor, i estar del tot a gust? La diferència, ai dolor, és que al paradís d'allà, celestial, tot això se suposa que és gratis i dura. I el paradís d'ací, purament químic, és efímer, sembla que deixa el cap molt pesant, i cal comprar la dosi almenys cada setmana. I a més a més, he llegit que —sobretot si, com sol passar, l'èxtasi és fals o adulterat— no solament no refresa sinó que augmenta la temperatura de la pell. Això faltava, amb la calor que fa.